

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Trods den enighed, der er mellem regeringen og Dansk Folkeparti om det væsentlige, som justitsministeren nævnte, vil jeg alligevel spørge justitsministeren, om ikke det var en idé endnu en gang at overveje spørgsmålet om minimumsstraffe. Jeg forstår det nemlig ikke rigtig; vi savner en principiel debat om det.

Det er klart, at når strafferammerne ikke bruges af domstolene, er det jo et spørgsmål, hvor meget det hjælper at skærpe strafferammerne, og så er der den klassiske indvending, som blev nævnt, at så risikerer vi, at dommerne frifinder i stedet for. Men hvis der er en sådan mistanke, en så grov mistanke mod dommerne, at de ligefrem skulle obstruere lovgivningen og for at undgå en høj strafudmåling skulle omvurdere selve skyldsspørgsmålet, så synes jeg næsten, man skulle overveje at sende dommerne på kursus i magtens tredeling og så lære dem, at her i landet skal der dømmes efter gældende lov.

Jeg synes, der savnes en principiel, virkelig dybtgående debat om det spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Først til fru Line Barfod om det forebyggende arbejde.

Jeg synes, at vi i de to handlingsplaner – det er ikke det, debatten handler om i dag, men nu er der lavet så meget reklame for dem, så hvorfor ikke lige så godt fortsætte – faktisk tager fat og kommer med en masse gode tiltag og ideer til, hvordan vi kan få nogle af de unge mennesker ud af kriminalitet, ikke mindst ved samarbejde mellem politi, sociale myndigheder, forældre osv. Der er mange gode ideer i det.

Om den generelle finanslovdebat har jeg noteret mig, at den har fru Line Barfod jo deltaget aktivt i, næsten uanset hvilken minister der har været oppe. Der må man jo erkende, og det synes jeg lige så godt man kan sige rent ud, at regeringen har måttet prioritere. Det, at sygehuse skulle tilføres 1,5 mia. kr., og ældreområdet skulle tilføres 500 mio. kr., har medvirket til, at man så har måttet spare på andre områder, og det er naturligvis aldrig morsomt at skulle spare. Men forhåbentlig, og det er jeg fuldstændig overbevist om, vil der så selvfølgelig ske det, at de steder, hvor man sparer, jamen der vælger man selvfølgelig at bruge pengene sådan, at man får mest effekt af dem. Det er nu engang nødvendigt.

Som sagt har regeringen, synes jeg, egentlig på en meget effektiv måde i sine handlingsplaner forsøgt at komme med andre initiativer, som har til hensigt at nedbringe kriminaliteten, ikke mindst ved at forsøge at få fat på de unge i så god tid, at de ikke bliver forhærdede kriminelle.

Så vil jeg da sige, at der følger naturligvis også udgiftskrævende ting med nogle af de ting, ikke mindst i handlingsplanen for vold mod kvinder, men der er finansieringen jo også angivet.

Til fru Sandy Brinck, der talte om den moderne retsopfattelse: Jamen der er jo ikke nogen uoverensstemmelse i, at vi i dag behandler en strafskaerpelsespakke, som befolkningen har tørstet efter i umindelige tider på grund af den tidligere regerings langmodighed. Man kan sige, at der er et par ting, vi bringer i overensstemmelse med den moderne retsopfattelse allerede nu, men vi har fuldt ud tiltro til, at Straffelovrådet i sit arbejde gennemtænker resten.

Så vidt jeg ved, har Socialdemokratiet været en ihærdig fortaler for Straffelovrådet, og derfor kan det jo virke besynderligt, at man så her selv fremsætter lovforslag om en skærpelse for voldtægt. Jeg troede, man respekterede Straffelovrådets arbejde. Men det er jo så ofte sådan, at man måler sin egen indsats med en anden målestok end den, man måler sin modstanders med.

Til hr. Jesper Langballe vil jeg sige, at det er en interessant principiel debat, og som jeg allerede tilkendegav over for hr. Per Dalggaard, er det jo ikke, fordi vi er uenige om sigtet eller problemstillingen, den er vi fuldstændig enige om. Uenigheden er om, hvad der er mest virkningsfuldt.

Når regeringen tror på, at den model, vi har valgt, er mest virkningsfuld, skyldes det jo først og fremmest, at vi i lovforslaget fremlægger to redskaber til anvendelse i håb om, at strafskaerpelserne så også bliver en realitet den dag, dommerne og domstolene taler om en tiltalt. Vi angiver, at strafferammerne skal hæves med en vis andel eller årrække. Det er udgangspunktet i normaltilfælde. Jeg bryder mig ikke om at bruge den betegnelse, men det er den juridiske betegnelse, fordi vi har at gøre med mennesker, og hvad er normaltilfælde?

Det andet, vi gør, er, at vi øger strafferammerne for den grove voldtægt op til 12 år, og det betyder altså, at domstolene får en større spændvidde at bruge af. Det tror jeg medfører, at de i højere grad tør gå højere op, fordi der altså bli-